

Les bruixes d'Eastwick

John
Updike

I. L'AQUELARRE

«Era un enorme home negre dur com la roca, molt fred.»

ISOBEL GOWDIE, 1662

«Aleshores, després que el diable hagué acabat les seves admonicions, va descendir del púlpit, i féu que tota la congregació anés i li besés el cul, el qual digueren que era fred com el glaç; el seu cos era dur com el ferro com pensaren els que el tocaren.»

AGNES SAMPSON, 1590

–I ah!, sí –va dir Jane Smart d'aquella manera apressada però resoluta que tenia ella; cada *s* semblava la punta negra d'un llumí acabat d'apagar i sostingut en el dolorós joc, com fan les criatures, contra la pell–. La Sukie ha dit que un home ha comprat la mansió Lenox.

–Un home? –va preguntar Alexandra Spofford, que se sentia descentrada, amb la pacífica aura matutina eixancarrada per la paraula categòrica.

–De Nova York –s'apressà a continuar Jane, la darrera síl·laba gairebé un lladruc, amb la pronunciació sense la *r* a l'estil de Massachusetts–. Sense muller ni família, evidentment.

–Ah. Un raret.

Sentint la veu de Jane que portava aquest rumor d'un homosexual que havia pujat de Manhattan per envair-les, Alexandra se sentí intersectada allà on era, en aquest estat misteriós i atapeït de Rhode Island. Havia nascut a l'Oest, on unes muntanyes blanques i violetes s'alcen encaçant els núvols alts i delicats, i l'estepicursor rodola perseguint l'horitzó.

—La Sukie no n'estava tan segura —va dir Jane, ràpida, les s castigadores—. Se'l veia força corpulent. Ella es va quedar parada de com tenia de peluts els reversos de les mans. Va dir a la gent de la immobiliària Perley que necessitava tot aquell espai perquè era un inventor amb un laboratori. I té uns quants pianos.

Alexandra féu una rialleta; el soroll, poc canviat des de l'adolescència a Colorado, semblava que sorgís no de la gola, sinó d'un esperit com un ocell aturat a la seva espatlla. De fet, el telèfon li feia mal a l'orella. I tenia formigueig a l'avantbraç, que se li quedava balb.

—Quants pianos pot tenir un home?

Això va semblar que ofenia Jane. La veu se li eriçà com el pèl d'un gat negre, iridescent. Va dir a la defensiva:

—Bé, la Sukie només explica el que li va dir la Marge Perley a la reunió d'ahir al vespre del Comitè de l'Abeurador dels Cavalls.

Aquest comitè supervisava la plantació i, després del vandalisme, la replantació d'un gran abeurador de marbre blau per a abeurar els cavalls que històricament s'alçava al centre d'Eastwick, on es trobaven els dos carrers principals. La ciutat tenia forma de L, encaixada al voltant del seu fragment esparracat de la badia de Narragansett. El carrer Dock allotjava els negocis del centre, i el carrer Oak, en angle recte, era on es trobaven les precioses cases antigues. Marge Perley, els espantosos cartells de color groc canari de la qual oscil·laven amunt i avall per arbres i tanques com les mareas de l'economia i de la moda (feia dècades que Eastwick estava mig deprimida i mig de moda), era una dona amb molt de maquillatge i empenta que, si és que n'era, era una bruixa en una longitud d'ona completament diferent de la de Jane, Alexandra i Sukie. Hi havia un marit, un minúscul i primmirat Homer Perley, que sempre retallava la forsitia fins a deixar-la en un rostoll, i això representava una diferència.

—Els papers es van signar a Providence —i clavà l'ence final a l'orella d'Alexandra.

—I té els reversos de les mans peluts —mussità Alexandra.

Prop de la cara d'Alexandra surava la buidor lleugerament ratllada i esquitxada i sovint repintada de la porta de fusta d'un armari

de cuina; era conscient de la fúria atòmica que giravoltava i saltava sota cada superfície com aquella, com un remolí de vista cansada. Com si en una bola de vidre ella veiés que coneixeria i s'enamoraria d'aquest home, i que no en sortiria gaire res de bo.

–I no tenia nom? –va preguntar.

–Això és el més estúpid –va respondre Jane Smart–. La Marge l'hi va dir a la Sukie i la Sukie me'l va dir a mi, però alguna cosa me l'ha fet fugir del cap. Un d'aquells noms amb un *van* o *von* o un *de* entremig.

–Ves quins... –va respondre Alexandra, que ja es dilatava i es disseminava per a ser envaïda. Un europeu alt i morè, expulsat de la seva antiga herència heràldica, viatjant sota una maledicció...– I quan se suposa que s'hi instal·la?

–Va dir que aviat. Podria ser-hi ara mateix!

Jane semblava alarmada. Alexandra s'imaginà les celles massa poblades (per a la resta de la cara contreta) de l'altra dona alçant-se i formant semicercles damunt dels ulls foscos i rancuniosos, el marró dels quals sempre era un to més pàl·lid que el record que una en tenia. Si Alexandra era el tipus de bruixa corpulenta i a la deriva, sempre expandint-se al màxim per invitar les impressions i mesclar-se amb el paisatge, i en el fons del cor força mandrosa i entròpicament fresca, Jane era acalorada, baixeta, concentrada com una punta de llapis, i Sukie Rougemont, atrafegada tot el dia al centre recollint notícies i somrient per saludar, tenia una essència que fluctuava. Això era el que rumiava Alexandra mentre penjava. Hi ha coses que cauen damunt dels arbres. I hi ha màgia tot al nostre voltant quan la natura cerca i troba les formes inevitables, coses cristal·lines i orgàniques que cauen juntes en angles de seixanta graus, el triangle equilàter essent la mare de l'estructura.

Va tornar a posar pots de vidre amb salsa d'espaguetis, salsa per a més espaguetis dels que ella i els seus fills podrien consumir encara que estiguessin embruixats durant cent anys en un conte de fades italià, pot sobre pot alçats fumejant de l'olla blava tacada de blanc i deixats damunt del prestatge de filat tremolós que brunzia. Percebia dèbilment que era una mena d'homenatge ridícul al seu

amant actual, un lampista d'avantpassats italians. La seva recepta no duia ceba, i sí dos grans d'all picats i saltats tres minuts (ni més ni menys; aquesta era la màgia) en oli calent, molt de sucre per contrarestar l'acidesa, una sola pastanaga ratllada, més pebre que sal; però la cullerada d'alfàbrega picolada és el que proporcionava la virilitat, i el toc de belladona proporcionava l'alliberament sense el qual la virilitat tan sols és una congestió assassina. Tot això calia afegir-ho als seus propis tomàquets, collits i deixats en cada ampit de finestra aquestes darreres setmanes, i ara tallats i passats per la picadora: des de feia dos estius, quan Joe Marino havia començat a ficar-se-li al llit, una fecunditat absurda s'havia apoderat de les plantes cremades, al jardí del costat on el sol del sud-oest entrava de gairell entre una filera de salzes cada llarga tarda. Les branquetes tortes de la tomaquera, polposes i pàl·lides com si estiguessin fetes de paper verd barat, es trencaven sota el pes de tant de fruit; hi havia alguna cosa frenètica en aquella fertilitat, un crit com el de les criatures frenètiques per a agradar. De les plantes, els tomàquets semblaven el més humà, delerosos i fràgils i amb tendència a podrir-se. Collint les esferes aquoses de color taronja vermellós, Alexandra sentia que embolcallava amb la mà els testicles d'un amant gegantí. Reconeixia, mentre bregava a la cuina, alguna cosa tristament menstrual en tot això, la salsa com sang a cullers sobre els espaguetis blancs. Els cordills grassos i blancs es convertiren en el seu greix blanc. Aquesta lluita femenina d'ella contra el seu propi pes: als trenta-vuit anys la trobava cada cop més antinatural. A fi d'atraure l'amor havia de negar el seu propi cos, com una santa neuròtica de temps antics? La natura és l'indicador i el context de tota la salut i, si tenim un apetit, hi és per a ser satisfet, i així satisfer l'ordre còsmic. I tanmateix, de vegades es menyspreava per mandrosa en prendre un amant d'una raça tan notòriament tolerant de l'opulència.

Els amants d'Alexandra en el grapat d'anys des del divorci havien tendit a ser algun marit esgarriat per la dona que el posseïa. El seu antic marit, Oswald Spofford, descansava en un pot, en un prestatge alt de la cuina, reduït a una pols multicolor, i el tap

collat fort. A això l'havia reduït ella quan els seus poders es desplegaren després que es van traslladar de Norwich, Connecticut, a Eastwick. Ozzie ho sabia tot del crom i s'havia passat d'una empresa de complements de cuina en aquella ciutat plena de turons amb massa esglésies blanques que es pelaven, a un fabricant rival en una fàbrica de color gris de més de cinc-cents metres de llarg al sud de Providence, entre l'estranya vastitud industrial d'aquest petit estat. S'havien traslladat feia set anys. Aquí, a Rhode Island, els seus poders es van expandir com gas en el buit i ella va reduir l'estimat Ozzie mentre feia el recorregut diari cap a la feina i de tornada per la ruta 4, primer a la grandària d'un simple home, l'armadura de protector patriarcal despresa d'ell en l'aire salat i corrosiu de la bellesa matriarcal d'Eastwick, i després a la grandària d'una criatura quan les seves necessitats cròniques i acceptació igualment crònica de les solucions d'Alexandra a aquelles necessitats el presentaven llastimós, manipulable. Ell pràcticament va perdre contacte amb l'univers que s'expandia dintre d'ella. S'havia implicat molt en les activitats del fill en la lliga de beisbol infantil, i en l'equip de bitlles de l'empresa de complements de cuina. Mentre Alexandra acceptava el primer i després els diversos amants, el marit cornut s'encongia a les dimensions i la sequegat d'un ninot, ajagut al seu costat en el gran i ample llit receptiu d'Alexandra com un tió pintat agafat en una parada al costat de la carretera, o una cria de caiman dissecada. En el moment del divorci, l'antic amo i senyor d'Alexandra havia esdevingut simple brossa –substància on no toca, com ho havia definit la seva mare feia molt de temps–, una pols policroma que ella va escombrar i va conservar en un pot com a record.

Les altres bruixes havien experimentat transformacions similars en els seus matrimonis. L'ex de Jane, Sam, estava penjat al soterrani de casa seva entre les herbes aromàtiques i els extractes de planta, i de vegades en tiraven un pessic, un de sol, en un filtre, per donar-hi gràcia, i Sukie Rougemont havia immortalitzat el seu en plàstic i el feia servir com a estoreta de taula. Això darrer havia succeït força recentment; Alexandra encara podia veure Monty dret en còctels amb la seva americana de quadres i pantalons amples

de color julivert, bramulant els detalls del recorregut de golf de la jornada i investint el lent quartet femení que els havia endarrerit tot el dia i no els havia convidat a deixar-los passar. Odiava les dones amb aires de superioritat: governadores, manifestants antibel·licistes histèriques, metgesses, Lady Bird Johnson, fins i tot Lynda Bird i Luci Baines, la dona i la filla de Lyndon B. Johnson. Les considerava totes camioneres. Monty tenia unes dents precioses quan bramulava, llargues i molt igualades, però no postisses, i, despullat, era força commovedor, cames primes i blavoses, molt menys musculoses que els seus braços de golfista. I amb aquella caiguda gravada de les natges, habitual en la carn que s'estova de les dones de mitjana edat. Havia estat un dels primers amants d'Alexandra. Ara produïa una sensació estranya i estranyament satisfactòria posar una tassa del cafè enquitranat de Sukie damunt una americana de quadres de plàstic lluent, i deixar-hi un cèrcol empastifat.

Aquest aire d'Eastwick donava poder a les dones. Alexandra mai no havia tastat res de semblant, excepte potser en un racó de Wyoming per on havia passat amb cotxe amb els pares quan tenia uns onze anys. L'havien deixada sortir del cotxe per a fer un riu al costat d'una mata de sàlvia, i ella va pensar, veient la terra elevada i seca molla momentàniament per la taca fosca, «No passa res, s'evaporarà». La natura ho absorbeix tot. Aquesta percepció de nena va acompanyar-la sempre més, amb el sabor dolç de la sàlvia d'aquell instant al voral de la carretera. Eastwick, al seu torn, era en tot moment besada pel mar. El carrer Dock, les botigues de moda amb les espelmes perfumades i els agafadors de cortina fets de vidre pintat destinats als turistes d'estiu i la cafeteria d'alumini d'estil antic al costat d'una fleca, i el barber al costat d'un emmarcador i la petita oficina de diari amb el bronzit que hi havia i la llarga ferreteria fosca que portaven els armenis, estava entremesclat amb aigua de mar que llepava i lliscava i trencava contra les clavegueres i puntals sobre els quals el carrer estava parcialment erigit, de manera que unes venes de llüïssor aiguamarina brillaven i s'estremien a les cares de les matrones locals que s'enduien suc de taronja i llet descremada, carn i pa integral per al dinar i cigarettes amb filtre

del petit supermercat Bay. El supermercat de debò, on una feia la compra de tota la setmana, era terra endins, a la part d'Eastwick que havia estat terra de conreu; aquí, en el segle divuit, els plantadors aristocràtics, rics en esclaus i en bestiar, feien visites socials a cavall, un esclau al galop al davant per obrir els barris un rere l'altre. Ara, per damunt de les hectàrees asfaltades de l'aparcament del centre comercial, els fums dels tubs d'escapament tenyien de vapors de plom l'aire que recordava haver estat oxigenat per camps de cols i de patates. On durant generacions havia florit el panís, aquell notable producte agrícola dels indis, unes petites fàbriques sense finestres amb noms com ara Dataprobe i Computech manufacturaven misteris, components tan fins que els treballadors duïen gorres de plàstic per evitar que la caspa caigués dintre dels minúsculs mecanismes electromecànics.

Rhode Island, tot i que famós per ser el més petit dels cinquanta estats, conté tanmateix una antiga vastedat estatunidenca, extensions gairebé inexplorades entre polígons industrials, masos abandonats i mansions desertes, terres interiors buides travessades apressadament per carreteres negres i rectes, maresmes amb brolla i platges desolades a banda i banda de la badia, la gran falca d'aigua enfonsada com una estaca fins al cor de l'estat, la capital batejada amb encert. «La burilla de la creació» i «la claveguera de Nova Anglaterra», va anomenar Cotton Mather la regió. Mai pensada per a ser una entitat política separada, colonitzada per desterrats com l'embruixadora Anne Hutchinson, que havia de morir massa d'hora, aquesta terra conté multitud de plecs i sécs. El seu senyal preferit de carretera és una parella de fletxes que assenyalen cap a una banda i l'altra. Pantanosament pobre en segons quins llocs, va esdevenir el terreny de jocs per als massa rics. Refugi de quàquers i antinòmics, aquells destil·lats finals del puritanisme, està governat pels catòlics, les vermelles esglésies victorianes dels quals s'alcen com vaixells de càrrega en el mar de l'arquitectura bastarda. Hi ha una mena de taca de color verd metàl·lic, enfonsada en les bigues de l'era de la Depressió, que no existeix enlloc més. Un cop es travessa la divisòria de l'estat, sigui a Pawtucket o a Westerly, es produeix un canvi sub-

til, un despentinar-se alegre, un menyspreu per les aparences, una despreocupació quimèrica. Més enllà dels suburbis de contraplacat badallen extensions lunars on només una tenda abandonada a la vora de la carretera que ofereix el fantasma dels cogombres de l'any passat traïx la presència enyorada i disruptiva de l'home.

Per una zona com aquesta Alexandra conduïa ara per fer una ullada nova a la vella mansió Lenox. Va endur-se, en el Subaru familiar de color closca de carabassa, el seu *retriever* del Labrador negre, *Carbó*. Havia deixat el darrer pot esterilitzat de salsa perquè es refredés al taulell de la cuina i amb un imant en forma de Snoopy va enganxar una nota a la nevera perquè la trobessin els seus quatre fills: «Llet a la nevera, Oreos a la capsa. Torno d'aquí a una hora. Un petó».

La família Lenox, en els temps en què Roger Williams encara vivia, va enredar els *sauquems* de la tribu de Narragansett perquè marxessin de prou territori per a formar una baronia europea, i tot i que un cert comandant Lenox havia caigut heroïcament en la darrera Gran Lluita dels Pantans en la rebel·lió de Metacomet, i el rebesnét Emory havia insistit eloqüentment en la secessió de Nova Anglaterra de la Unió en la convenció de Hartford el 1815, la família havia agafat una tendència general cap al declivi. En el moment de l'arribada d'Alexandra a Eastwick, no quedava ni un Lenox a South County a banda d'una vídua vella, Abigail, a l'estancat i pintoresc poble d'Old Wick; anava pels carrerons murmurant i arrupint-se per protegir-se de les pedretes que li tirava la canalla, els quals, cridats a l'ordre pel policia local, afirmaren que es defensaven contra el seu mal d'ull. Les vastes terres dels Lenox havien estat fragmentades feia molt. El darrer home Lenox de debò havia fet construir en una illa que la família encara posseïa, als terrenys de maresma darrere East Beach, una mansió de maons en imitació disminuïda però localment sorprenent de les palatines *vil·les* d'estiu que s'erigien a Newport en aquesta època daurada. Tot i que s'havia construït un pas elevat i que s'havia alçat repetidament amb noves importacions de grava, la mansió sempre sofria l'inconvenient de quedar aïllada quan la marea era alta, i havia estat ocupada a sotracs per una successió de propietaris des de 1920, que havien deixat que s'anés deteriorant.

Les grans lloses de la teulada, unes de vermelloses i unes d'un gris blavós, queien sense que ningú se n'adonés en les tempestes hivernals i jeien com làpides sense nom en la brolla esprimatxada de l'herba sense tallar a l'estiu; els desguassos de coure hàbilment creats i els tapajunts es tornaven verds i es podrien; la decorada cúpula octogonal amb vistes a tots els punts cardinals començà a inclinar-se cap a ponent; els enormes caps de les xemeneies, articulades com manats de tubs d'orgue o colls musculosos, necessitaven morter i deixaven caure maons. I tanmateix la silueta que la mansió oferia de lluny encara era d'una grandiositat força alliçonadora, pensava Alexandra. Havia estacionat al voral de la carretera de la platja per mirar per damunt del mig quilòmetre de maresma.

Era setembre, estació de marees altes; la maresma entre aquí i l'illa aquesta tarda era una làmina d'aigua celeste esquitxada per les puntes de jonc marí que es tornaven daurades. Passarien una hora o dues abans que el pas elevat fos del tot transitable. Eren les quatre tocases; hi havia quietud i calma, i un pes velat al cel que amagava el sol. En un altre temps, la mansió hauria quedat emmascarada per una *allée* d'oms que continuaven el pas elevat enlaire cap a l'entrada principal, però els oms havien mort del mal holandès de l'om, i romanien com a altes soques podades de les branques que s'estenien en ample arc, drets com homes amortallats, inclinats com aquella estàtua de Balzac sense braços, de Rodin. La casa tenia una cara severa, simètrica, amb moltes finestres que semblaven lleugerament petites, en especial la filera del tercer pis, que travessava la casa de punta a punta just sota la teulada sense variació: la planta del servei. Alexandra havia estat a l'edifici feia anys, quan, encara intentant fer de bona muller, havia anat amb Ozzie a un concert benèfic celebrat a la sala de ball. No recordava gaire cosa a banda de sala rere sala, escassament moblades i amb olor d'aire marí i floridura i plaers esvanits. Les lloses de la teulada abandonada es mesclaven en to amb la foscor que es congriava al nord: no, més que núvols afectaven l'atmosfera. Una fumerola blanca i prima s'alçava de la xemeneia de l'esquerra. Hi havia algú a dins.

Aquell home amb pèl als reversos de les mans.

El futur amant d'Alexandra.

Més probablement, va decidir, un treballador o un vigilant que havia contractat. Els seus ulls s'esforçaven a intentar veure-hi a tanta distància, amb tanta intensitat. Al seu interior, com al cel, s'havia congriat una certa foscor, una sensació de si mateixa com una badoca penosa. El desig femení era a tots els diaris i revistes ara; l'equació sexual s'havia invertit quan les noies de bona família es llançaven cap a les barroeres estrelles del rock, guitarristes immadurs i sense afaitar procedents dels suburbis de Liverpool o de Memphis atorgaven d'alguna manera un poder indecent, foscos sols que convertien aquestes filles de l'educació protegida en bacants suïcides. Alexandra pensà en els seus tomàquets, el suc de la violència sota la pell rodanxona i complaent. Va pensar en la filla gran, sola a la seva habitació amb aquells Monkees i Beatles..., una cosa per a Marcy, una altra de diferent per a la mare que rumiava aquestes coses, forçant la vista.

Va tancar els ulls amb força, intentant alliberar-se'n. Va tornar a ficar-se al cotxe amb *Carbó* i va recórrer els cinc-cents metres de carretera negra i recta fins a la platja.

Després de la temporada, si no hi havia ningú, es podia passejar amb el gos sense lligar. Però era un dia de calor, i els cotxes vells i les furgonetes VW amb cortines a les finestres i franges psicodèliques omplien l'estret aparcament; enllà dels banys i la pizzeria molta gent jove amb banyador jeia de panxa enlaire a la sorra amb les ràdios com si l'estiu i la joventut no haguessin d'acabar-se mai. Alexandra duia un tros de corda d'estendre al terra del seient de darrere en deferència a les normes de la platja. *Carbó* s'estremí de desgrat quan li passà la llaçada pel collar entatxonat. Tot múscul i delit, l'estirava per la sorra, que impedia el pas a Alexandra. Va aturar-se per treure's les espartenyas beix i el gos s'escanyà; va deixar-les caure darrere una tofa de borró, prop de l'extrem de la passera de fusta. La passera havia estat disseminada en segments d'un parell de metres per una marea recent, que també havia deixat damunt la sorra plana al costat del mar un escampall d'ampolles de lleixiu i fundes de tampó i llaunes de cervesa que havien surat tant de

temps que el mar se n'havia menjat les etiquetes impreses; aquestes llaunes sense etiqueta tenien un aspecte intimidador: nues com les bombes que els terroristes fan i després deixen en llocs públics per enfonsar el sistema i així aturar la guerra. *Carbó* continuava estirant-la; passaren pel costat d'un munt de roques tallades en blocs i cobertes de barretets que havien estat part d'un embarcador construït quan aquesta platja era la juguina dels rics i no un parc públic sobreutilitzat. Les roques eren d'un granit pàl·lid salpebrat amb negre i una de les més grosses sostenia una grapa fixada i rovellada pels anys fins a reduir-la a la fragilitat d'un Giacometti. L'emissió de les ràdios dels joves, rock d'un tipus més lleuger, s'estenia al seu voltant mentre avançava, conscient de la seva pesantor, de la fila de bruixa que devia fer amb els peus nus i els texans amples i l'americana de brocat verda i gastada, una cosa d'Algèria que ella i Ozzie havien comprat a París durant la lluna de mel feia disset anys. Tot i que es tornava d'un to oliva agitanat a l'estiu, Alexandra era de sang septentrional; el seu cognom de soltera era Sorensen. La seva mare li recitava la superstició sobre canviar-se la inicial en casar-se, però Alexandra es burlava de la màgia en aquell temps i tenia pressa per fer criatures. Marcy havia estat concebuda a París, en un llit de ferro.

Alexandra duia els cabells en una trena que li baixava per l'esquena; de vegades se l'agafava amb agulles al clatell, com una mena d'espina. Mai no havia tingut els cabells del veritable i cridaner ros viking, sinó d'una pal·lidesa fangosa ara encara més embrutada pel gris. La majoria de cabells grisos li havien brotat al davant; el clatell encara era tan perfecte com el d'aquelles noies que prenien el sol allà. Les cames llises i joves per davant de les quals caminava eren de color caramel, amb borriçol blanc, i alineades com si expressessin solidaritat entre elles. La calceta del biquini d'una noia brillava, tibant i simple com un tambor sota la llum plana.

Carbó continuava estirant, esbufegant, imaginant alguna flaire, alguna veta animal en dissolució dintre de la flaire algal de la costa de l'oceà. La població de la platja minvava. Una parella jove jeia entrelaçada en un espai que havien excavat a la sorra gravada; el

noi murmurava a la base del coll de la noia com si parlés per un micròfon. Un trio sobremusculat, els cabells llargs a l'aire mentre grunyien i saltaven, jugaven amb un plat volador, i només quan Alexandra va deixar passar expressament el retriever del Labrador pel mig del triangle del joc van aturar els insolents llançaments i crits. Va semblar-li que sentia la paraula *bruixa* o *truja* darrere seu després de passar-hi, però podria haver estat un efecte acústic, un so mal interpretat de les ones. S'acostava al lloc on una paret de formigó erosionada culminada per una espiral de filferro de punxes rovellat marcava la fi de la platja pública; encara hi havia grups de joves i de cercadors de joventut i pensava que no podia deixar anar el pobre *Carbó*, tot i que repetidament s'escanyava amb el collar. El desig de córrer del gos feia que la corda de la mà cremés. El mar semblava antinaturalment quiet, hipnotitzat, marcat per unes franges lletoses lluny endins, on una sola llanxa petita brunzia sobre la cambra de ressonància de la superfície plana. A l'altra banda d'Alexandra, més a mà, els pèsols bords i la rosa rugosa baixaven de les dunes; la platja s'estrenyia aquí i esdevenia íntima, com es podia veure a partir dels nius de llaunes i ampolles i fusta cremada i els bocins de poliestirè de nevera i els condons com petits cadàvers de medusa. A la paret de ciment hi havien pintat amb esprai noms enllaçats. Arreu la dessacralització havia imposat la seva mà, i només les petjades eren esborrades per l'oceà.

En un punt, les dunes eren prou baixes per a permetre una ullada a la mansió Lenox, des d'un altre angle i de més lluny; les dues xemeneies de l'extrem s'alçaven com les ales d'un borinot a banda i banda de la cúpula. Alexandra se sentia irritada i venjativa. Tenia les entranyes ferides; estava ressentida per l'ofensa «bruixa» que havia pogut sentir, i la vasta ofensa general de tots aquests joves inconscients que li prohibien deixar anar el gos, el seu amic i mascota, perquè corregués lliure. Va decidir desembarassar la platja per a ella i per a *Carbó* desitjant una tempesta. El temps interior d'una sempre estava relacionat amb l'exterior; era tan sols qüestió d'invertir el corrent, la qual cosa succeïa amb prou facilitat un cop s'havia assignat la potència al pol primari, ella com a dona. Molts dels notables poders d'Alexandra

havien brollat d'aquesta simple reapropiació del seu jo assignat, que no havia assolit fins a la meitat de la vida. No fou fins a la meitat de la vida que va creure de debò que tenia dret a existir, que les forces de la natura l'havien creada no com a segona idea i companya —una costella doblegada, com l'infame *Malleus Malificarum* ho expressava—, sinó com el pal major de la Creació continuadora, com a filla d'una filla i una dona les filles de la qual al seu torn engendrarien filles. Alexandra tancà els ulls; *Carbó* tremolava i gemegava de por mentre ella comandava aquest vast interior de si mateixa, aquest continu que retrocedia per les generacions d'humanitat i els primats engendradors i més enllà passant pels llangardaixos i els peixos fins a les algues que havien cuit el primer ADN cru del planeta en les seves entranyes microscòpiques i tèbies, un continu que en totes les altres direccions s'arquejava fins a la fi de la vida, forma rere forma, bategant, sagnant, adaptant-se al fred, als rajos ultraviolats, al sol que s'inflava i es debilitava: va manar que totes aquestes profunditats prenyades de si mateixa s'enfosquessin, es condensessin, generessin una interfície de llampecs entre altes muralles d'aire. I efectivament el cel del nord retronà, tan dèbilment que només *Carbó* va sentir-ho. Les orelles se li dreçaren i giraren, les arrels de la closca havien cobrat vida. *Mertalia*, *Musalia*, *Dophalia*: en síl·labes sonores i mudes havia pronunciat els noms prohibits. *Onemalia*, *Zitanseia*, *Goldaphaira*, *Dedulsaira*. Invisiblement, Alexandra es tornava enorme, una mena de garlanda maternal que aplegava totes les gavelles d'aquest món encalmat de setembre per a si mateixa, i les parpelles se li obrien de cop com si haguessin rebut una ordre. Una ventada d'aire fred la colpejà procedent del nord, l'aproximació d'un front que assotava les banderoles desganades del llunyà bany i les volia arrencar dels pals. En aquell extrem, on la multitud jove i nua era més densa, sorgí un sospir col·lectiu de sorpresa, i després rialletes de nervis quan el vent es tornà més dur, i el cel cap a Providence es revelà com a posseïdor de la densitat d'una roca translúcida, morada. *Gheminaiea*, *Gegropheira*, *Cedani*, *Gilthar*, *Godieb*. A la base d'aquest penya-segat d'atmosfera, uns cúmuls, fins feia un moment tan innocu com flors surant en un estany,

havien començat a bullir, les vores brillants com marbre contra el cel que s'ennegria. El mateix medi de la visió estava alterat, i l'herba costanera i la cirialera prop dels peus d'Alexandra, plens de durícies i doblegats pels anys dintre de sabates formades pels desitjos d'un home i nocions cruels de bellesa, semblava que estiguessin pintades en negatiu sobre la sorra, la superfície marcada i enclotada de la qual, tot d'una tenyida d'espígol, semblava que s'alcés com la pell d'una bufeta inflada sota la tensió del canvi atmosfèric. Els joves ofensius havien vist com el plat volador els marxava de les mans com un estel i s'afanyaren a recollir les ràdios portàtils i els paquets de cerveses, les vambes i els texans i les samarretes de tirants destenyides. De la parella que s'havia fet un clot, la noia no tenia consol; sanglotava mentre amb pressa matussera el noi intentava tornar a tancar els gafets del sostenidor del biquini, deixats anar. *Carbó* lladrà a no res, en una direcció i després en l'altra, mentre la caiguda de la pressió baromètrica li embogia les orelles.

Ara l'immens i impermeable oceà, tan tranquil recentment fins a l'illa Block, percebé el canvi. La superfície va arrissar-se i s'ondulà on les ombres dels veloços núvols la tocaven: aquelles clapes es marcien gairebé, com una cosa cremada. El motor de la llanxa brunzí amb to més agut. Les veles del mar s'havien fos i l'aire vibrava amb el rugit mesclat dels motors auxiliars que bategaven cap a port. Un silenci es va encallar a la gola del vent, i aleshores començà la pluja, grans gotes glaçades que feien mal com calamarsa. Tot de passes bateren la terra per davant d'Alexandra quan els amants de color de mel corregueren cap als cotxes estacionats, a l'extrem més allunyat, al costat dels banys. El tro remugà, dalt del penya-segat d'aire fosc, al llarg de la cara del qual viatjaven ràpidament unes taques de gris més pàl·lid, en forma d'oques, d'oradors gesticulants, de troques de fil que es descabdellaven. Les darreres gotes doloroses es fragmentaren en una pluja més fina, més densa, que s'emblanquinava en franges on el vent, com els dits d'un arpista, la polsava. Alexandra es quedà immòbil mentre l'aigua freda l'envernissava; va recitar en els seus espais interiors *Ezoill, Musil, Pun, Tamen. Carbó*, al seus peus, gemegava; li havia entortolligat les cames amb

la corda d'estendre. El cos del gos, amb el pèl enganxat als flancs, llúia i tremolava. Entre els vels de pluja Alexandra va veure que la platja era buida. Va desfer la corda i deixà lliure el gos.

Però *Carbó* va quedar-se-li arrupit als turmells, alarmat quan un llampec s'encengué un cop, i després un altre, doble. Alexandra comptà els segons fins al tro: cinc. Aproximadament això feia que la tempesta que havia conjurat tingués tres quilòmetres de diàmetre, si aquests cops eren al cor. Matusser, el tro remugà i renegà. Uns minúsculs crancs de sorra, pigallats, emergien ara dels seus clots a dotzenes i corrien de costat cap al mar ple d'escuma. El color de les closques era tan sorrenc que semblaven transparents. Alexandra es féu d'acer i n'esclafà un sota la planta del peu nu. Sacrifici. Sempre ha d'haver-hi sacrifici. Era una de les regles de la natura. Va dansar de cranc en cranc, esclafant-los. La cara, des dels cabells fins a la barbata, li regalimava i tots els colors de l'arc de Sant Martí eren en aquesta pel·lícula líquida, a causa de l'agitació de la seva aura. Els llamps continuaven retratant-la. Tenia una fenedura a la barbata i una de més petita, gairebé imperceptible, a la punta del nas; el seu atractiu derivava del candor de l'ample front sota les ales de vores grises dels cabells tirats simètricament enrere per a formar la trena, i de la clarividència dels ulls lleugerament protuberants, el gris metall dels iris dels quals estava empès fins als marges com si cada pupila absolutament blanca fos un antiimant. La boca tenia una molsudesa greu i angles enfonsats, que li conferien l'aparença d'un somriure. Havia assolit l'alçada de metre setanta-dos als catorze anys, i pesava cinquanta-cinc quilos als vint anys; ara passava dels setanta quilos. Un dels alliberaments d'esdevenir bruixa era que havia deixat de pesar-se constantment.

Igual com els petits crancs de sorra eren transparents sobre la sorra esquixada, també Alexandra, xopa de cap a peus, se sentia transparent a la pluja, una amb ella, la temperatura de la pluja i la de la seva sang forçades a concordar. El cel damunt del mar s'havia arranjat ara en franges horitzontals borroses; el tro remetia a un murmuri i la pluja a un plugim tebi. Aquest xàfec mai no arribaria a sortir als mapes meteorològics. El cranc que havia

esclafat primer encara movia les potes, com minúscules plomes pàl·lides tocadés per una brisa. *Carbó*, ara que el terror li havia marxat, corria en cercles, més i més amples, afegint els esvorancs quàdruples de les seves potes als dissenys triangulars de les potes de les gavines, les esgratinyades més delicades de les xivitones, i les línies de punts de les corredisses dels crancs. Aquestes pistes d'altres reialmes de l'ésser —ésser un cranc, movent-se de puntetes i de costat amb ulls en tiges!, ésser un percebe, dret damunt del cap en una petita galleda plegable i xutant-te el menjar dintre de la boca!— havien estat creades de nou per les gotes de pluja. La sorra era xopa i del color del ciment. Tenia la roba, fins la interior, enganxada a la pell de tal manera que se sentia com una estàtua de Segal, blanc pur, tots els tubs i ossos sinuosos d'ella llepats per una mena de boirina. Alexandra passejà fins a l'extrem de la platja pública, purgada, fins a la paret rematada amb filat, i tornà. Va arribar a l'aparcament i agafà les espadenyes molles d'on les havia deixades, darrere una tofa d'*Ammophila breviligulata*. Les llargues fulles com fletxes brillaven, després d'haver relaxat les vores sota la pluja.

Va obrir la porta del Subaru i es tombà per cridar *Carbó* amb força, el qual havia desaparegut entre les dunes.

—Vine, quisso! —cantà aquesta dama majestuosa i rodanxona—. Vine, preciós! Vine, àngel!

Als ulls dels joves arraulits amb les tovalloles xopes i plenes de sorra i vergonyant pell de gallina dintre del bany de llistons grisos i sota el tendal de la pizzeria (pintat amb franges dels colors del tomàquet i el formatge), Alexandra semblava misteriosament seca, sense ni un cabell de l'enorme trena fora de lloc, ni una clapa humida a l'americana de brocat verda. Eren impressions com aquella, inverificables, les que estenien entre nosaltres a Eastwick el rumor de la bruixeria.

Alexandra era una artista. Utilitzant poques eines a banda d'escuradents i un ganivet de mantega d'acer inoxidable, pessigava i

comprimia i donava forma a unes estatuetes ajagudes o assegudes, sempre de dones amb vestits llampants pintats sobre contorns nus; es venien per quinze o vint dòlars en dues *boutiques* de la població anomenades The Yapping Fox i The Hungry Sheep. Alexandra no tenia una idea clara de qui en comprava, ni per què, ni exactament per què ella les feia, ni qui dirigia la seva mà. El do de l'escultura li havia descendit amb els altres poders, en el període en què Ozzie es convertí en pols de colors. L'impuls va visitar-la un matí mentre seia a la taula de la cuina, la canalla eren a l'escola, els plats nets. Aquell primer matí havia fet servir plastilina d'una de les seves filles, però va arribar a dependre del fang després d'un caolí extraordinàriament pur que excavava ella mateixa d'un petit pou prop de Coventry, un marge relliscós i exposat al temps de terra blanca i greixosa al jardí d'una vídua vella, darrere del derelict ple de molsa d'una comuna i el xassís d'un Buick d'abans de la guerra, ben igual, per una coincidència esgarrifosa, que aquell que conduïa el pare d'Alexandra, per anar a Salt Lake City i Denver i Albuquerque i les ciutats solitàries que hi havia entremig. Havia venut roba de feina, granotes i texans abans que es posessin de moda, abans que es convertissin en la peça de vestir del món, la disfressa que es desempallega del passat. Duies els teus sacs a Coventry i pagaves a la vídua dotze dòlars per bossa. Si els sacs pesaven massa, ella t'ajudava a aixecar-los; com Alexandra, era forta. Tot i que tenia com a mínim seixanta-cinc anys, es tenyia els cabells d'un color de llautó espurnejant i duia pantalons de color turquesa o magenta, tan arrapats que la carn sota el cinturó estava abotifarronada. Això era agradable. Alexandra va veure un missatge per a ella mateixa aquí: fer-se vella podia ser divertit, si una retenia la força. La vídua exhibia una aguda rialla de cavall i unes grans arracades de cercol, d'or, que sempre lluïa tirant-se enrere els cabells de llautó. Un pollastre o dos exercitaven el seu pas vacil·lant, presumit, per l'herba alta d'aquest jardí desatès; el darrere de la prima casa de contraplacat de la dona s'havia pelat fins a quedar la simple fusta grisa i nua, tot i que el davant estava pintat de blanc. Alexandra, amb la banda del darrere del Subaru enfonsada sota el pes del fang de la vídua, sempre tornava d'aquests

viatges animada i amb ganes de riure, plena de la creença que una conspiració de dones sosté el món.

Les seves estatuetes eren primitives en cert sentit. Sukie, o potser va ser Jane?, va batejar-les com a *mames*: figures femenines rabassudes d'uns deu centímetres de llarg, sovint sense cara i sense peus, caragolades o doblegades en postures reclinades i més pesants del que semblava quan les agafaves amb la mà. Semblava que la gent les trobava reconfortants i se les enduia de les botigues en un degoteig seguit, furtiu, que s'intensificava a l'estiu però que hi era fins i tot al gener. Alexandra n'esculpia les formes nues, apunyant-les amb un escuradents per a fer el melic i sense deixar mai de proporcionar una insinuació tallada de la fenedura vulvar, en protesta contra la falsa llisor allà de les nines amb què havia jugat de petita; després els pintava roba, de vegades vestits de bany de tons pastel, de vegades vestits que s'arrapaven de manera impossible amb estampats de pics o asteriscos o franges d'oceà ondulades com de dibuixos animats. No n'hi havia dues que s'assemblessin, per bé que totes eren germanes. El seu procediment venia dictat per la sensació que, de la mateixa manera que la roba es posava cada matí damunt la nostra nuesa, així aquests cossos primitius d'argila tova i arrodonida s'havien de pintar més que no pas gravar. En coïa dues dotzenes cada vegada en un petit forn elèctric suec que tenia en un taller al costat de la cuina, una sala sense acabar però amb terra de fusta, a diferència de la sala següent, un espai d'emmagatzematge de terra sense pavimentar on desava testos vells i rascles, aixades i botes d'aigua i tisores de podar. Autodidacta, feia cinc anys que Alexandra es dedicava a l'escultura, des d'abans del divorci, al qual, com la majoria de manifestacions de la seva personalitat que floria, l'escultura havia contribuït. Els seus fills, especialment Marcy, però Ben una mica i també Eric, odiaven les *mames*, les consideraven indecents, i un cop, en un clímax de vergonya, n'havien esmicolat una fornada que es refredava; però ara s'havien reconciliat, com si fossin germans deficients. Les criatures són d'un fang que fins a cert punt no se solidifica, tot i que unes torcedures irremeiables els apareixen a la boca i un vernís de distància se'ls endureix als ulls.

També Jane Smart tenia inclinacions artístiques: era música. Feia classes de piano per arribar a final de mes, i feia de directora del cor d'algunes esglésies d'Eastwick de vegades, però el seu amor era el violoncel; els tons malenconiosos i vibrants, carregats amb la tristor del gra de fusta i la grandiositat ombrívola dels arbres, en hores intempestives il·luminades per la lluna les nits de calor brollava de les finestres amb persianes de la seva casa aïllada, arrupida com moltes de semblants als carrers corbats de la urbanització dels anys 50 anomenada Cove Homes. Els seus veïns, als terrenys d'una extensió de 2.500 pams quadrats, marit i muller, criatura i gos, es bellugaven, despertats, i decidien si trucaven o no a la policia. Rarament ho feien, avergonyits i, potser, intimidats per alguna cosa nua, una esplendor i un plany, en la interpretació de Jane. Semblava més fàcil tornar a adormir-se, bressolats per les escales de doble corda, primer en terceres i després en sisenes, dels *études* de Popper, o, una vegada i una altra, les quatre mesures de semicorxeres enllaçades (on el violoncel parla gairebé sol) del segon *andante* del Quartet Número 15 de Beethoven en La Menor. Jane no era jardinera, i la brolla descurada d'azalees, hortènsies, arbre de la vida, coralet i boix al voltant dels fonaments ajudava a esmoreir el doll que sortia de les finestres. Aquesta era una època de proclamació de drets, i de música pública evident, quan cada supermercat posava la seva versió en fil musical de «Satisfaction» i «I Got You Babe», i arreu on s'ajuntaven dos o tres adolescents es proclamava l'esperit de Woodstock. No era el volum sinó el timbre de la passió de Jane, les notes sovint perdudes però repeses amb el mateix to ombrívol i inamovible, el que capturava l'atenció de manera empipadora. Alexandra associava les notes obscures amb les celles de Jane, i amb aquella insistència abrasadora de la seva veu perquè es proporcionés una resposta immediatament, que sorgís una fórmula amb la qual faltar la vida a lloc, clavar-ne el secret, més que no pas surar com feia Alexandra en la fe que el secret era ubic, un element sense aroma en l'aire del qual s'alimentaven els ocells i els angelets.

Sukie no tenia res del que ella anomenaria talent artístic, però li encantava l'existència social i havia estat empesa per les circums-

tàncies reduïdes que envolten el divorci a escriure per al setmanari local, *La Paraula* d'Eastwick. Mentre desfilava amunt i avall pel carrer Dock amb el seu pas animat i àgil escoltant per si sentia xafarderies i especulant sobre les fortunes de les botigues, les estatuets cridaneres d'Alexandra a l'aparador de The Yapping Fox, o un cartell a l'aparador de la ferreteria dels armenis que anunciava un concert de música de cambra que se celebraria a l'església unitària i que incloïa *Jane Smart, violoncel*, la captivà com una estella de vidre arrodonit a la sorra de la platja o una moneda trobada brillant sobre la vorera bruta: un bocí de codi enterrat en el garbuix de l'experiència diària, una burxada de comunicació entre el món interior i l'exterior. Estimava les seves dues amigues, i elles l'estimaven a ella. Avui, després de picar la narració de les trobades d'ahir al vespre de la Junta d'Assessores a l'Ajuntament (ensopit: les mateixes vídues velles propietàries de terres pobres suplicant una reducció) i la Junta de Planificació (sense quòrum: Herbie Prinz era a les Bermudes), Sukie esperava afamada que Alexandra i Jane anessin a casa seva a fer una copa. Normalment es reunien en dijous, en una de les tres cases. Sukie vivia al mig de la ciutat, la qual cosa li era pràctica per a la feina, tot i que la casa, virtualment un saler en miniatura de l'any 1760 erigit en una mena de carreró petit i corbat enllà d'Oak i anomenat passatge Lane, era un gran pas enrere respecte a l'enorme casa de pagès –sis dormitoris, dotze hectàrees, un cotxe familiar, un cotxe esportiu, un Jeep, quatre gossos– que ella i Monty havien compartit. Però les amigues feien que semblés divertit, una mena de ficció o interludi d'encanteri; normalment es posaven alguna peça de roba estranya i de coloraines per a les trobades. Amb un xal parsi de fil d'or va entrar Alexandra, encorbant-se, per la porta lateral que donava a la cuina; a les mans, com pesos o proves ensangonades, hi havia dos pots de salsa de tomàquet, empebrada i perfumada amb alfàbrega.

Les bruixes van fer-se petons, galta contra galta.

–Té, nina, ja sé que prefereixes fruita seca, però... –digué Alexandra, en aquell contralt vibrant que li sortia del fons de la gola com una russa dient *byelo*.

Sukie prengué els regals bessons en les seves mans, més esveltes, els reversos apergaminats puntejats de pigues que s'esvanien.

—Aquest any els tomàquets han sortit com una plaga no sé per què —continuà Alexandra—. He preparat un centenar de pots com aquests i després l'altra nit vaig sortir al jardí a les fosques i vaig cridar: «A prendre pel cul, la resta podeu podrir-vos tots!».

—Recordo un any amb els carabassons —va respondre Sukie mentre posava els pots amb diligència al prestatge d'un armari d'on mai no els trauria.

Com Alexandra havia dit, a Sukie li encantaven les coses seques: api, anacards, arròs pilaf, bastons de pa, aperitius minúsculs com els que mantenien amb vida els seus avantpassats simis entre els arbres. Quan estava sola, mai no seia a menjar, només sucava galetes de cereals en un iogurt i s'ho menjava dreta al costat de la pica de la cuina, o s'enduia una bossa de patates fregides amb sabor de ceba i un *bourbon* sol al cau on tenia el televisor.

—Vaig fer de tot —digué a Alexandra, gaudint de l'exageració, les actives mans aletejant en els límits del seu camp de visió—. Pa de carabassó, sopa de carabassó, amanida, truita, carabassons farcits d'hamburguesa i cuits al forn, tallats i fregits, tallats en bastons per a sucar; era una bogeria. Fins i tot vaig llençar-ne molts a la picadora i vaig dir als nens que se'n possessin al pa en comptes de mantega de cacauet. En Monty estava desesperat; deia que fins i tot la merda li feia olor de carabassó.

Tot i que el record s'havia referit, de manera implícita i plaent, als seus dies de casada i d'abundor, esmentar un antic marit era una lleu falta de decòrum i arrabassà la intenció d'Alexandra de riure. Sukie era la divorciada més recent, i la més jove de les tres. Era una pèl-roja esvelta, els cabells li baixaven per l'esquena en una garba tallada de través, i tenia els braços plens d'aquelles pigues del color de cedre dels encenalls de llapis. Duia braçalets de coure i un pentagrama en una cadena barata i prima al coll. Allò que Alexandra, amb les voluminoses faccions hel·lèniques partides dues vegades, adorava en l'aspecte de Sukie era l'alegre projecció simiesca: les grans dents de Sukie li empenyien el perfil més enllà

del breu nas en una corba, una protrusió especialment del llavi superior, que era més llarg i més complex en forma que l'inferior, amb una molsudesa a banda i banda del centre que feia que fins i tot els seus silencis semblessin murrís, com si en tot moment estigués tastant la diversió. Tenia els ulls de color avellana, i eren rodons i estaven força junts. Sukie es desplaçava àgilment en la seva petita degradació de cuina, tot atapeït i la pica tacada i en miniatura, i a sota una olor de pobresa que romania de totes les generacions d'Eastwick que havien viscut aquí i que havien imposat les seves renovacions a pegats en els segles quan les velles cases fetes a mà com aquesta no es consideraven encisadores. Sukie tragué un pot de cacauets, malèficament ensucrats, del prestatge d'un armari amb una mà, i amb l'altra tragué de l'escorredor de filferro recobert de goma al costat de la pica un platet amb estampat de caixmir i vora daurada per a posar-los-hi. Amb cruixit de caps, va escampar una varietat de galetes salades en una plàtera al voltant d'una falca de gouda i un paté de supermercat encara a la llauna plana que exhibia una oca rient. La plàtera era ceràmica basta de color bru, gravada i envernissada amb la semblança d'un cranc. Càncer. Alexandra el temia, i en veia l'emblema arreu en la natura, en grapats de nabius en llocs descurats al costat de rocs i fangars, al raïm que madurava a la pèrgola podrida que s'enfonsava davant les finestres de la seva cuina, en les formigues que formaven turons cònics de grànuls a les esquerdes del seu camí asfaltat, en totes les multiplicacions cegues i irresistibles.

—El de sempre? —va preguntar Sukie, una mica tendra, perquè Alexandra, com si fos més vella del que era, hagués deixat caure el seu cos amb un sospir, sense treure's el xal, a l'única concavitat acollidora de la cuina, una antiga gandula de color blau massa vergonyosa per a ser en cap altre lloc; perdia farciment per les costures i als angles dels braços quedava una taca grisa i enllustrada on molts canells hi havien fregat.

—Suposo que encara és hora de tònica —va decidir Alexandra, perquè la frescor que havia arribat amb la tronada d'uns dies abans es mantenia—. Com tens la provisió de vodka?

Algú li havia dit en una ocasió que no tan sols la vodka engreixava menys, sinó que irritava menys el recobriment de l'estómac que la ginebra. La irritació, psíquica a més de física, era una font de càncer. L'agafen els que es deixen oberts a la idea del càncer; només cal una sola cèl·lula que s'hagi tornat boja. La natura sempre està esperant, vigilant-te per al moment en què perdis la fe i pugui inserir la seva puntada fatal.

Sukie va fer un somriure més ample.

—Ja sabia que venies.

Va exhibir una ampolla nova de trinca de Gordon, amb el cap tallat de senglar que mirava fix, amb un estrany ull rodó i taronja i la llengua vermella atrapada entre les dents i un ullal caragolat.

Alexandra somrigué en veure aquest monstre amic.

—Molta tònica, si us plau. Les calories.

L'ampolla de tònica produí una sensació en els dits de Sukie com si cremés. Potser les cèl·lules canceroses eren més aviat com bombolles de gas carbònic, que es filtraven pel corrent sanguini, va rumiar Alexandra. Havia de deixar de pensar-hi.

—On és la Jane? —va afegir.

—Ha dit que arribaria tard. Està assajant per a aquell concert a la unitària.

—Amb aquell espantós Neff —va dir Alexandra.

—Amb aquell espantós Neff —ressonà Sukie, mentre es llepava aigua de quinina dels dits i buscava una llima a la nevera nua.

Raymond Neff ensenyava música a l'institut, un home grassonet i efeminat que tanmateix havia engendrat cinc fills a la seva descurada, groguenca muller d'origen alemany i ulleres de muntura d'acer. Com la majoria de professors, era un tirà, apegalós i insistent; a la seva manera rànica volia ficar-se al llit amb tothom. Jane se n'anava al llit amb ell actualment. Alexandra havia sucumbit unes quantes vegades en el passat, però el període la commogué tan poc, que Sukie potser no n'era conscient de les vibracions, del deixant. Sukie mateixa semblava casta en un vis-a-vis amb Neff, però també és cert que ella era la que feia menys temps que estava disponible. Ésser una divorciada en una ciutat petita és una mica

com jugar al Monopoly: al final, caus en totes les propietats. Les dues amigues volien rescatar Jane, que en una mena de pressa indignada sempre es venia per no res. Era l'abominable muller, amb els cabells apagats i com palla, tallats curts com si ho haguessin fet amb tisores de tallar herba, i els malapropismes acuradament mal pronunciats i la intensitat d'ulls esbatanats amb què escoltava cada paraula, qui no els queia bé. Quan te'n vas al llit amb un home casat, en certa manera te'n vas al llit amb la muller també, o sigui que no hauria de provocar una vergonya intolerable.

–La Jane té tantes possibilitats –va dir Sukie, una mica automàticament, mentre esgratinyava amb moviment furiós de simi el congelador de la nevera per deixar anar uns quants glaçons més.

Una bruixa pot congelar l'aigua d'una mirada, però de vegades el problema és descongelar-la. Dels quatre gossos que ella i Monty havien tingut en el seu apogeu, dos havien estat weimaraners d'un marró argentat i cames llargues, i ella se'n va quedar un, anomenat *Hank*; ara se li repenjava a les cames amb l'esperança que allò pel que Sukie lluitava al congelador fos en benefici seu.

–Però s'està perdent –va dir Alexandra, completant la frase–. Es perd en el sentit literal –va afegir–. Si vol dedicar-se de debò a la música, hauria d'anar en algun lloc on s'hi dediquin de debò, una ciutat. Una pèrdua terrible, una graduada del conservatori que toca el violí per a un grapat de iaones velles i sordes en una església dilapidada.

–Se sent segura aquí –va dir Sukie, com si elles no se'n sentissin.

–Ni tan sols es renta, us heu adonat de l'olor que fa? –va preguntar Alexandra, no referint-se a Jane sinó a Greta Neff, per una associació que Sukie no va tenir problemes a seguir, de tan alineats com estaven els seus cors en una sola longitud d'ona.

–I aquelles ulleres d'àvia! –coincidí Jane–. S'assembla a en John Lennon. –Va fer una mena de cara solemne d'ulls tristos i llavis prims de John Lennon.– Penso doncs que podem *beurren's el nostre... sprechen Sie wass?* Begudes noves. –La seva pronunciació era un doll de erres i ves baixes i sons glotals.

Rient com lloques, s'endugueren les copes al *cau*, una petita sala amb paper pintat que es pelava, amb una cridanera sanefa desgastada

d'heures i cistells de fruita i un sostre de guix panxut en una inclinació estranya i pronunciada perquè la sala estava mig entaforada sota les escales que pujaven al segon pis, semblant a unes golfes. L'única finestra de la sala, massa alta per a una dona que no s'enfilés en un tamboret per a mirar enfora, tenia rombes de vidre emplomat, vidre gruixut ple de bombolles i distorsionat com culs d'ampolla.

–Una olor de col –amplificà Alexandra, mentre s'aclofava ella i la seva beguda de plata al sofà de dues places cobert amb tot de remolins exuberants i gastats de brodat, heures estilitzades que es descaragolaven.

–Ho porta a la roba –va dir, mentre alhora pensava que això era una mica com Monty i el carabassó, i que evidentment estava convidant Sukie amb aquest detall íntim a endevinar que ella se n'havia anat al llit amb Neff. Per què? No era res per a presumir-ne. I al mateix temps sí que n'era. Com havia suat ell! Perquè ella també se n'havia anat al llit amb Monty, i mai no havia sentit olor de carabassó. Un aspecte fascinator de ficar-se al llit amb marits era la perspectiva que et donaven sobre les seves mullers: les veien com ningú altre. Neff veia la pobra Greta com una mena de Heidi pintoresca i plena de cintes, un bocinet dolç d'edelweiss que havia agafat d'una altura perillosa i romàntica (s'havien conegut en una cerveseria de Frankfurt mentre ell estava destinat a Alemanya Occidental en comptes de combatre a Corea), i Monty... Alexandra forçà la vista mirant Sukie mentre intentava recordar què n'havia dit Monty. Deia poc, essent un aspirant a cavaller. Però en una ocasió se li van escapar, després de venir al llit d'Alexandra procedent d'una incòmoda consulta al banc, i encara preocupat, les paraules «És una noia deliciosa, però porta mala sort, d'alguna manera. Mala sort per als altres, vull dir. Em sembla que ella té força bona sort». I era cert, Monty va perdre gran part dels diners de la seva família mentre va estar casat amb Sukie, de la qual cosa tothom havia donat la culpa a la seva estupidesa calmosa. Ell no havia pas suat mai. Sofria d'aquella deficiència hormonal dels de nissaga alta, una incapacitat de relacionar-se amb la possibilitat de la feina dura. El seu cos era gairebé glabre, amb aquell cul tou i femení.

–La Greta deu ser molt bona al llit –deia Sukie–. Tots aquells *kinder. Fünf*, de moment.

Neff havia admès a Alexandra que Greta era ardent però extenuant, molt lenta per a escórrer-se però decidida a fer-ho. Seria una bruixa agra: aquelles alemanyes assassines.

–Hem de ser amables amb ella –va dir Alexandra, tornant al tema de Jane–. Mentre parlava per telèfon ahir amb ella, em vaig quedar sorpresa perquè semblava molt enfadada. Aquella senyora s'està cremant.

Sukie va fer una ullada a la seva amiga, ja que aquesta semblava una nota lleugerament falsa. Havia començat alguna intriga per a Alexandra, algun home nou. En la fracció de segon de la mirada de Sukie, *Hank*, amb l'enorme llengua grisa de weimaraner, va escombrar dues galetes de cereals de la plàtera de cranc, que ella havia posat en un bagul de pi molt espatllat i retocat per un marxant d'antiguitats per a poder utilitzar-lo com a taula baixa. A Sukie li encantaven les seves coses velles i espellifades; hi havia una mena d'heràldica en elles, un vestit de parracs que la soprano es posava en el segon acte de l'òpera. La llengua de *Hank* tornava a buscar el formatge quan Sukie veié el moviment de reüll i li picà el musell; era gomós, com els pneumàtics vells d'automòbil, i el cop li va fer mal als dits.

–Ai, malparit! –va dir al gos, i a les altres–: Més enfadada que cap altra dona? –implicant a elles mateixes.

Va fer un glop aspre de *bourbon*. Bevia whisky estiu i hivern i el motiu, que havia oblidat, era que un amant a Cornell li havia dit en una ocasió que li feia ressaltar els esquitxos d'or al verd dels ulls. Pel mateix motiu vanitós tendia a vestir-se amb tons de marró i amb ant, amb la seva lluïssor animal.

–Ah, sí. Estem en una forma deliciosa –va respondre la dona més grossa, més gran, mentre la ment li marxava d'aquesta ironia cap al tema de la conversa amb Jane: l'home nou a la ciutat, a la mansió Lenox.

Però mentre li marxava, la ment, com una passatgera en un avió que entre les sensacions de perill per a la vida en enlairar-se abaixa la mirada i es meravella de la precisió i glòria esmaltades de la Terra

(les cases amb les teulades i les xemeneies tan perfilades, tan ben fetes, i els llacs certament miralls com en els patis de Nadal que els nostres pares muntaven mentre nosaltres dormíem; tot era cert, i fins i tot els mapes són certs!), prenia nota de com era d'encisadora Sukie, amb mala sort o sense, amb els vius cabells despenjats i fins i tot les pestanyes una mica desarreglades després d'un dia sencer de picar i buscar la paraula adequada sota les aspres llums, la seva figura, amb el jersei d'un verd lletós i la faldilla d'ant fosca tan dreta i elegant, i el cul ferm, i aquella boca de llavis gruixuts a la cara de mona tan descarada i generosa i valenta.

—Ah, doncs jo sí que sé coses d'ell —va exclamar, havent llegit el pensament a Alexandra—. Tinc tones de coses per a explicar, però volia esperar-me fins que arribés la Jane.

—Jo puc esperar —va dir Alexandra, i tot d'una ara ressentida, com si de cop i volta sentís una ventada fresca, per aquest home i el lloc que ocupava en els seus pensaments—. Aquesta faldilla és nova?

Volia tocar-la, acaronar-la, la textura de femella, la cuixa ferma i prima a sota.

—Ressuscitada per a la tardor —va respondre Sukie—. És massa llarga, tal com es porten ara les faldilles.

Va sonar el timbre de la porta de la cuina: un so vacil·lant, esparracat.

—Aquest timbre cremarà la casa algun dia —profetitzà Sukie, i sortí disparada del cau.

Jane ja havia entrat. Se la veia pàl·lida, la cara contreta i d'ulls vermells carregada per una boina escocesa aclofada i gruixuda el dibuix de la qual feia joc escandalosament amb el de la bufanda. També duia mitjons alts de canalé. Jane no era físicament radiant com Sukie i estava afligida en tot el cos per petites clapes d'asimetria, i tanmateix projectava un atractiu com la llum d'un filament caragolat. Tenia els cabells foscos i la boca petita, estirada i determinada. Era originària de Boston, i això li donava una cosa que no hi havia manera d'ignorar.

—Aquell Neff és un malparit —va començar, amb la veu rasposa—. Ens ha fet repetir Haydn vegades i vegades. Ha dit que la

meva entonació era tocada i posada. Tocada i posada! M'he posat a plorar i li he dit que era un masculista fastigós. –Va repensar-s'hi i no pogué evitar de fer un joc de paraules.– Li hauria d'haver dit que s'ho toqués ell.

–No poden evitar-ho –va dir Sukie amb to alegre–. És la seva manera de demanar més amor. La Lexa fa la seva dieta de begudes habitual, vodka amb tònica. *Moi*, em dedico al *bourbon*.

–No hauria de fer-ho, però estic tan empenyada que per una vegada seré dolenta i demanaré un Martini.

–Ai, nena. Em sembla que no tinc vermut sec.

–No pateixis, nina. Tira la ginebra sobre els glaçons en una copa de vi. Per causalitat no tens una mica de pell de llimona?

La nevera de Sukie, rica en gel, iogurt i api, era erma de gaire cosa més. Dinava a la cafeteria Nemo, a tres portes de les oficines del setmanari, passat l'emmarcador i la barberia i la sala de lectura de Christian Science, i s'havia acostumat a sopar-hi també, pel sa-fareig que sentia al Nemo, el murmuri de la vida d'Eastwick tot al seu voltant. Els de tota la vida es congregaven allà, la policia local i la de carretera, els pescadors fora de temporada i els empresaris momentàniament en bancarrota.

–Em sembla que tampoc no tinc taronges –va dir, mentre esti-rava dos calaixos de metall verd enganxós–. Però sí que he comprat uns préssecs en aquella parada al costat de la carretera, allà a la 4.

–Gosaré menjar-me un préssec? –cità Jane «La cançó d'amor de J. Alfred Prufock»–. Duré pantalons blancs de franel·la, i caminaré per la platja.

Sukie féu una ganyota de dolor observant les mans agitadaes de l'altra dona –l'una tendinosa i llarga, de prémer les cordes, l'altra quadrada i laxa, de sostenir l'arc–, que enfonsava un ratllador de pastanagues rovellat en la galta enrojolada, la més rosada, de la polpa groga del préssec. Jane deixà caure la pell rosada; un silenci sagrat, l'encanteri de qualsevol recepta, amplificà el minúscul «plop».

–No puc començar a beure ginebra sola tan jove –anuncià Jane amb satisfacció puritana, però alhora tenia un aspecte demacrat i impacient. Va avançar cap al cau amb aquell pas ràpid i encarcerat d'ella.

Alexandra estirà el braç amb culpabilitat i apagà el televisor, on el president dels Estats Units, un home llòbrec de mandíbula grisa i ulls dolguts i deshonestos, havia estat fent unes declaracions de gran importància per al país.

–Hola, preciosa –va cridar Jane, una mica alt per a aquell lloc petit i de sostre inclinat–. No t’aisequis, ja veig que esteu totes instal·lades. Explica’m una cosa, però: aquella tronada de l’altre dia va ser teva?

La pell de préssec en el con invertit de la copa semblava un bocí de carn lluent i malalta conservada en alcohol.

–Vaig anar a la platja –confessà Alexandra–, després de parlar amb tu. Volia veure si aquest home ja era a la casa Lenox.

–I jo que em pensava que t’havia fet enfadar, pobra gallineta –va dir Jane–. I hi era?

–Sortia fum de la xemeneia. Vaig aparcar lluny.

–Hauries d’haver-t’hi acostat i dir que eres de la Comissió de les Maresmes –va dir-li Sukie–. Corre la brama per la ciutat que vol construir un moll i omplir prou la banda de darrere de l’illa per a tenir una pista de tennis.

–Això no tirarà endavant mai –va dir Alexandra a Sukie, mandrosament–. És on nien els martinets blancs.

–No n’estiguis tan segura –fou la resposta–. Aquella propietat no ha pagat impostos municipals des de fa deu anys. Per a algú que ho posarà al corrent, els notables poden desnonar molts martinets.

–Oh, i que acollidor que és això! –exclamà Jane, força desesperada, en sentir-se ignorada. Amb tots quatre ulls concentrats en ella, va haver d’improvisar.

–La Greta ha entrat a l’església –va dir–, just després que ell havia dit que el meu Haydn era tocat i posat, i ha rigut.

Sukie va fer una rialla alemanya:

–Hoh, hoh, hoh.

–No sé si encara deuen cardar –va comentar Alexandra, des preocupada; en aquest relaxament amb les seves amigues deixava que la ment li vagués i recollís imatges de la natura–. Com podria suportar-ho ell? Deu ser com una *sauerkraut* excitada.

–No –va respondre Jane amb fermesa–. És com... com es diu aquella cosa pàl·lida que els agrada tant? *Sauerbraten*.

–Ho marinen –va afegir Alexandra–, en vinagre, amb all, ceba i fulles de llorer. I pebre en gra, em penso.

–Això és el que t'explica? –va preguntar Sukie a Jane, entremaliada.

–Mai no en parlem, ni en els moments més íntims –va respondre Jane, tocada i posada–. L'únic que m'ha confiat sobre el tema és que ella ho ha de fer un cop per setmana, o comença a llançar coses.

–Un *poltergeist* –va dir Sukie, encantada–. Una *polterfrau*.

–Si us plau! –va fer Jane, no veient-hi res d'humorístic–. Tens raó. És una ona impossible, és horrorosa. Tan pedant, tan suficient; tan nazi. En Ray és l'únic que no ho veu, pobre home.

–Em pregunto quant en deu suposar –rumià Alexandra.

–No vol pas suposar res –va dir Jane, amb tant d'èmfasi que la darrera paraula xiulà–. Si ho suposés, potser hi hauria de fer alguna cosa.

–Com ara deslligar-lo –apuntà Sukie.

–Aleshores totes hauríem d'aguantar-lo –va dir Alexandra, imaginant aquest home rodanxó i humit com un tornado, un embassament natural i voraç de desig: el desig venia en embalatges completament desproporcionats.

–Un moment, Greta! –va piular Jane, veient-hi la broma per fi. Totes tres escataïnaren.

La porta lateral es tancà de cop, solemne, i unes passes pujaren lentament al pis de dalt. No era un *poltergeist*, sinó un dels fills o filles de Sukie, que tornava a casa de l'escola, on les activitats extraescolars l'havien tingut fins tard. El televisor de dalt s'engegà amb el consolador murmurí humà.

Goluda, Sukie s'havia entaforat un grapat massa gros de cacauets salats a la boca; aplanà el palmell contra la barbata per evitar que n'hi caiguessin bocins. Encara rient, n'escopí engrunes.

–És que no hi ha ningú que vulgui saber res d'aquest home nou?

–No especialment –va respondre Alexandra–. Els homes no són la resposta; no és això el que havíem decidit?

Sukie s'havia adonat que Alexandra era diferent, una mica difícil, quan Jane hi era. Sola amb Sukie no havia intentat amagar l'interès per aquest home nou. Les dues dones tenien en comú una certa felicitat en els cossos, que sovint havien estat anomenats bells, i Alexandra tenia prou més edat (sis anys) per a establir quan tot just es reuniren un cert encaix maternal: Sukie enjogassada i xerraire, Lexa mandrosa i sibil·lina. Alexandra tendia a dominar, quan totes tres eren juntes, pel mitjà d'estar una mica sorruda i inerta, i fer que les altres dues vinguessin a ella.

—No són la resposta —va dir Jane Smart—, però potser són el tema.

Dos terços de la seva ginebra havien desaparegut. El bocí de pell de préssec era un infant que espera per a ser empès al món sec. Darrere els vidres en forma de rombe, les merles desaven el dia enmig d'un escàndol en la bossa de viatge de la posta.

Sukie va posar-se dreta per a fer el seu anunci:

—És ric —va dir—, i té quaranta-dos anys. No s'ha casat mai, i és de Nova York, una de les antigues famílies holandeses. Es veu que era un nen prodigi al piano, i a més inventa coses. Tota la gran sala de l'ala est, on encara hi ha la taula de billar, i la zona de la bugaderia de sota seran el seu laboratori, amb totes aquelles piques d'acer inoxidable i tubs de destil·lació i tot, i a la banda oest, on els Lenox tenien el daixonses de vidre, l'hivernacle, vol instal·lar una gran banyera enfonsada, amb estèreo a les parets. —Els seus ulls rodons, força verds en la llum del capvespre, brillaven amb la bogeria d'allò.— En Joe Marino té el contracte de la lampisteria i en parlava ahir a la nit perquè no hi havia quòrum perquè en Herbie Prinz se n'havia anat a les Bermudes sense dir-ho a ningú. En Joe estava escagarrinat de debò: sense demanar pressupost, tot del millor, a la merda el preu. Una banyera de tec de dos metres i mig de diàmetre, i a l'home no li agrada el tacte de les rajoles sota la planta dels peus, o sigui que tot el terra serà d'una llosa especial polida que s'ha d'encarregar a Tennessee.

—Sona pompós —va dir-los Jane.

—I aquest malgastador té nom? —va preguntar Alexandra, pensant que Sukie era una romàntica a més d'una columnista de xafarderies,

i preguntant-se si una segona vodka amb tònica li provocaria mal de cap després, quan fos sola a casa, l'antiga masia enorme només amb la respiració pausada dels seus fills que dormien i l'esgratinyar inquiet de *Carbó* i la mirada funesta de la lluna que faria companyia al seu esperit, cruament despert.

A l'Oest un coiot udolaria en la distància de color espígol i encara més lluny un tren transcontinental arrossegaria la serp de quilòmetres de vagons i aquests sons farien sortir el seu esperit per la finestra i en dissoldrien la vigília en la nit delicadament empal·lidada amb estrelles. Aquí, a l'Est, constret i empantanegat, tot era a tocar; els sons de la nit envoltaven casa seva com una bardissa plena de punxes. Fins i tot aquestes dones, a l'acollidor cau de Sukie, s'alçaven amenaçadores, i cada pèl fosc del tènue bigoti de Jane i el borriçol ambre eriçat, sensible a l'estàtica, dels llargs avantbraços de Sukie provocaven coïssor als ulls d'Alexandra. Estava gelosa d'aquest home, que la simple ombra d'ell excités de tal manera les seves dues amigues, que els altres dijous estaven excitades senzillament per ella, els seus poders realment mandrosos que s'estenien com el poder d'un gat per a deixar de roncar i aleshores matar. Aquells dijous, les tres amigues conjuraven els espectres de les petites vides d'Eastwick i les feien brunzir i giravoltar en l'aire que s'enfosquia. Amb l'actitud adequada i ja en la tercera copa podien erigir un con de poder damunt d'elles com una tenda fins al zenit, i sabien en la base dels seus ventres qui estava malalt, qui s'enfonsava en els deutes, qui era estimat, qui estava desesperat, qui es cremava, qui dormia en un recés de la mala sort de la vida; però això no succeiria avui. Estaven alterades.

—Oi que és curiós això del seu nom? —deia Sukie, amb la vista aixecada cap a la llum del dia que es retirava de la finestra emplomada.

No podia veure a través dels alts rombes emplomats i distorsionats, però en la seva ment s'alçava amb claredat l'únic arbre del seu jardí posterior, una perera jove i esvelta carregada de peres, formes pesants i suspeses com joies d'una disfressa penjades en una criatura. Ara cada dia portava fragància de palla i de maduresa, els

darrers àsters petits i pàl·lids brillant als costats de les carreteres com si fossin deixalles.

–Tothom en deia el nom ahir al vespre, i jo l’havia sentit abans a la Marge Perley, el tinc a la punta de la llengua.

–Jo també –va dir Jane–. Càsum. Té una parauleta d’aquelles al mig.

–De, da, du –apuntà Alexandra, a cegues.

Les tres bruixes es quedaren en silenci, en adonar-se que, mudes, eren elles les que estaven sota un encanteri, d’un més gran.

Darryl van Horne va venir al concert de música de cambra a l’església unitària diumenge al vespre, un home ursí, morè, amb cabells greixosos i arrissats que li mig amagaven les orelles i acumulats al clatell de tal manera que el seu cap, de costat, semblava una gerra de cervesa amb una nansa monstruosament gruixuda. Duia pantalons grisos de franel·la que semblava que li feien bossa darrere dels genolls i una americana amb pegats als colzes de pota de gall de l’illa Harris en un teixit curiós i complicat de verd i negre. Una camisa de color rosa amb coll de botons de l’estil que estava de moda en la dècada de 1950 i, als peus, unes sabates sense cordons, incongruentment petites i punxegudes, completaven la disfressa. Estava decidit a causar impressió.

–Així, vostè és la nostra escultora local –va dir a Alexandra en la recepció posterior, que se celebrava al saló de l’església, per als intèrprets i les seves amistats, i centrada en un ponx sense alcohol del color de l’anticongelant.

L’església era prou bonica, de l’estil Renaixement Grec, amb un porxo poc profund de columnes dòriques i una torre octogonal rabassuda, a la badia Cocumscussoc, enllà d’Elm i darrere del carrer Oak, que els congregacionistes havien alçat el 1823 però que una generació després s’havia enfonsat sota la marea unitària de la dècada de 1840. En aquesta era tèrbola i final de doctrina en declivi, el seu interior estava decorat, tanmateix, aquí i allà amb creus, i el saló social exhibia en una paret un gran estendard, fabricat

per l'escola dominical, de la creu de tau egípcia, el jeroglífic que significava 'vida', envoltat dels quatre símbols alquimistes triangulars dels elements. La categoria d'«intèrprets i amistats» incloïa tothom excepte Van Horne, que de totes passades va obrir-se pas cap al saló. La gent sabia qui era; això ho feia més interessant. Quan parlava, la veu li ressonava d'una manera que no acabava d'anar a l'hora amb els moviments de la boca i de la mandíbula, i aquesta impressió d'un element artificial en algun lloc del seu aparell fonador es veia reforçada per la impressió fugissera, apedaçada, que provocaven les seves faccions i per l'excés de bava que produïa quan parlava, de tal manera que s'aturava de tant en tant per eixugar-se bastament les commissures de la boca amb la màniga de l'americana. I tanmateix tenia la seguretat de la persona culta i benestant, que s'ajup per assolir una intimitat amb Alexandra.

–Només són cosetes –va respondre Alexandra, que tot d'una se sentia petita i tímida, desafiada per aquest embalum fosc i encaboriat.

Era aquella època del mes en què era especialment sensible a les aures. La d'aquest desconegut, emocionant, era el marró negrós i brillant de la pell d'un castor i se li alçava rígida darrere el cap.

–Les meves amigues en diuen les meves *mames* –va dir, i lluità contra l'enrojolament.

Lluitar-hi va fer que li rodés una mica el cap, entre aquesta multitud. Les multituds i els homes nous eren coses a què no estava acostumada.

–Cosetes –repetí Van Horne–. Però tan potents –va dir mentre s'eixugava els llavis–. Tan plenes de suc psíquic, quan n'agafes una. Em van tombar. Vaig comprar totes les que tenien al..., com es diu?, The Noisy Sheep?

–The Yapping Fox –va dir ella–, o The Hungry Sheep, dues portes enllà de la petita barberia, si és que vostè mai es talla els cabells.

–Mai si puc evitar-ho. Em mina la força. La meva mare em deïa Samsó. Però sí, una d'aquelles. Els vaig comprar totes les que tenien per ensenyar-les a un col·lega meu, un paio de puta mare que porta una galeria a Nova York, allà mateix al carrer Cinquanta-set. No

et puc prometre res, Alexandra..., et puc parlar de tu, oi?, però si poguessis crear en una escala més gran, estic convençut que podríem aconseguir-te una exposició. Potser mai no seràs una escultora com la Marisol, però segur que podries ser una altra Niki de Saint-Phalle, hòstia. Ja ho saps, aquelles *Nanas*. Allò sí que té escala. Vull dir que ella sí que es deixa anar, i no es limita a fer el borinot.

Amb cert alleujament, Alexandra va decidir que aquest home no li queia gens bé. Era agressiu, groller i un xarlatà. Que comprés totes les seves existències a The Hungry Sheep semblava una violació, i ara hauria de passar-ne una altra tanda pel forn més d'hora del que havia planejat. La pressió que la personalitat de l'home creava li havia intensificat les rampes, que l'havien despertada aquell matí, dies abans del que tocava; aquell era un dels símptomes del càncer, les irregularitats en el cicle. A més, havia dut de l'Oest una lamentable resta del perjudici regional contra indis i *chicanos*, i per als seus ulls Darryl van Horne no semblava que es rentés. Gairebé se li veien petites brosses negres a la pell, com si fos una reproducció tramada. Va eixugar-se els llavis amb el revers pelut d'una mà, i els llavis se li estremiren d'impaciència mentre ella buscava en el fons de si mateixa una resposta honesta però educada. Tractar amb homes era feina, una obligació en què ella s'havia tornat mandrosa.

—És que no vull pas ser una altra Niki de Saint-Phalle —va respondre—. Vull ser jo. La potència, com vostè diu, prové d'ésser prou petites per a sostenir-les en una mà.

La torrentada de sang als capil·lars li encenia la cara; va somriure per estar atabalada, quan intel·lectualment havia decidit que aquell home era un farsant, una aparició. Excepte pels diners; allò havia de ser real.

Tenia els ulls petits i li ploraven, i se'l veia exhaust.

—Sí, Alexandra, però què ets tu? Si penses en petit, acabaràs petita. No t'estàs donant cap oportunitat, amb aquesta mentalitat de botigueta de regals. No em podia creure el poc que cobraven, uns fastigosos vint dòlars, quan hauries de pensar en cinc xifres.

Tenia la vulgaritat de Nova York, va percebre Alexandra, i sentí pena per ell, desembarcat en aquesta subtil província. Recordà el ble de fum, l'aspecte fràgil i valent que tenia. Va preguntar-li, amb indulgència:

–Li agrada la casa nova? Ja s'hi ha instal·lat?

Amb entusiasme, ell va respondre:

–És un infern, treballo fins tard, les idees em vénen de nit, i cada matí cap a un quart de vuit es presenten aquests operaris dels collons! Amb les putes ràdios! Perdó per l'expressió.

Semblava conscient de la necessitat que el perdonessin, la necessitat l'envoltava i s'estenia en ones de cada un dels gestos matussers, precipitats.

–Has de venir a veure la casa –va dir–. Necessito consell per a tot. Tota la vida he viscut en pisos on ho decideixen tot per tu, i el contractista que tinc és un imbècil.

–En Joe?

–El coneixes?

–Tothom el coneix –va respondre Alexandra.

A aquest foraster li haurien d'explicar que ofendre la gent d'allà no era la millor manera de fer amics a Eastwick. Però la llengua i la boca desfermades continuaren la cascada, incessant:

–Un barretet posat a totes hores?

Alexandra va haver d'assentir, però potser no somriure. De vegades al·lucinava que Joe encara dugués el barret mentre li feia l'amor.

–Està dinant a totes hores del dia –va dir Van Horne–. L'únic de què vol parlar és de com els llançaments dels Red Sox es van enfonsar un altre cop i que els Pats encara no tallen passades en defensa. I tampoc no és que el jaio que fa el terra sigui cap geni; aquesta llosa sense preu, pràcticament marbre, portada de Tennessee, i va i en posa la meitat amb la cara rasposa amunt, on es veuen les marques de la serra de la pedrera. Aquells carnissers que anomeneu operaris aquí dalt no durarien ni un dia en una feina de gremi a Manhattan. No t'ofenguis, ja veig que estàs pensant «Quin esnob», i suposo que els pagesos no agafen gaire pràctica muntant

galliners; però no em sorprèn que sigui un estat tan estrany. Escolta, Alexandra, entre nosaltres: em torna boig aquest aspecte emmurriat i glaçat que se't posa a la cara quan no saps què dir. I la punta del nas és mona.

Sorprenentment, va estirar el braç i la hi tocà, la punteta partida per la qual ella era tan susceptible, un toc tan ràpid i fora de lloc que no hauria cregut que s'havia produït si no fos pel pessigolleig glacial que va deixar.

No era tan sols que no li caigués bé, l'odiava, i tanmateix va quedar-se dreta allà somrient, sentint-se atrapada i marejada i preguntant-se què li estaven dient les seves entranyes irregulars.

Jane Smart s'acostà a ells. Per a l'actuació havia hagut d'obrir les cames i per tant era l'única dona de la trobada que duia vestit llarg, una conjunció lluent de seda aiguamarina i una vora de puntes potser massa de núvia.

—Ah, *la artiste!* —exclamà Van Horne, i va engrapar-li la mà no en una encaixada sinó com un manicur que inspeccionava, prenent la mà d'ella en el seu ample palmell i aleshores rebutjant-la, ja que era l'esquerra la que volia, la mà tendinosa del punteig dels dits, amb les callositats glaçades on premia les cordes. L'home va fer un tendre entrepà de la mà entre les seves dues, peludes.

—Quina entonació —va dir—. Quin *vibrato* i quina elasticitat. De debò. Deveu pensar que sóc un boig detestable però conec bé la música. És l'única cosa que em fa humil.

Els ulls de Jane s'il·luminaren, de fet brillaren.

—No és tocat i posat, pensa vostè? —va dir—. El nostre cap no para de dir que la meva entonació és tocada i posada?

—Quin imbècil! —sentencià Van Horne mentre s'eixugava la saliva de les commissures de la boca—. Tens precisió, però això no és necessàriament tocat i posat; la precisió és on comença la passió. Sense precisió, *beaucoup de rien*, eh? Fins i tot el teu polze, en la posició del polze: tu sí que mantens aquella pressió, on molts homes s'arruguen, fa massa mal.

Va estirar la mà esquerra per acostar-se-la més a la cara i acarona el lateral del polze.

–Veus això? –va dir a Alexandra, brandant la mà de Jane com si estigués separada, una cosa morta que calia admirar–. Això sí que és una callositat bonica.

Jane estirà la mà per recuperar-la mentre notava com els ulls es concentraven en ells. El sacerdot unitari, Ed Parsley, es fixava en l'escena. A Van Horne potser li agradava tenir audiència, perquè va deixar caure teatralment la mà esquerra de Jane i engrapà la dreta, desprotegida, que penjava al costat de Jane, per sacsejar-la-hi davant de la cara estupefacta.

–És aquesta mà! –gairebé va cridar–. És aquesta mà l'única pega. És com fas anar l'arc! Per Déu! El teu *spiccato* sona com *marcato*; el *legato*, com *detaché*. Preciosa, enllaça aquestes frases juntes, no estàs tocant només notes, una després de l'altra, bidedi umum-um, estàs tocant frases, estàs tocant crits humans!

Com en un crit silenciós, la boca prima i adusta va caure oberta i Alexandra veié unes llàgrimes que formaven segones lents damunt dels seus ulls, el marró dels quals sempre era d'un to una mica més clar del que una recordava, un color de carei.

El reverend Parsley se'ls uní. Era un home més aviat jove amb un esmunyedís aire de judici final en ell; la seva cara era com una cara atractiva distorsionada en un mirall lleugerament corbat: massa llarga des de la patilla al nariu, com si l'estiguessin estirant endavant perpètuament, i els llavis massa plens i expressius atrapats en el somriure incessant d'un que sap que és on no toca, a l'andana equivocada de la terminal d'autobusos en un país on no es parla cap llengua coneguda. Per bé que tot just havia entrat en la trentena, era massa vell per a ser un soldat rebentafinestres consumidor de LSD en el Moviment, i això s'afegia a la seva sensació de desplaçament i d'inadaptació, tot i que sempre estava organitzant marxes per la pau i vetlles i lectures, i proposava que, a la seva parròquia d'ànimes complidores i seques com la palla, permetessin que la seva bonica i vella església es convertís en un refugi, amb lliteres i fogonets i vàters químics, per a les hordes dels que evitaven el reclutament. En comptes d'això, esdeveniments culturals amb gust es refugiaven aquí, on l'acústica era accidentalment meravellosa; aquells antics pa-

letes potser sí que tenien secrets. Però Alexandra, havent estat criada a la terra nua minada per a un miler de pel·lícules de vaquers, tenia inclinació a pensar que el passat sovint es romanticitza, que quan era el present tenia la mateixa buidor curiosa que tots sentim ara.

Ed aixecà la vista –no era alt, aquesta era una més de les seves decepcions– interrogadora cap a Darryl van Horne. Aleshores, s'adreçà a Jane Smart amb una nota esmolada en la veu que li obria pas:

–Preciós, Jane. Una feina de primera que heu fet tots quatre. Com deia a en Clyde Gabriel ara mateix, tant de bo hi hagués hagut una manera millor d'anunciar-ho, que vingués més gent que la de Newport aquí, tot i que sé que el seu setmanari ha fet tot el que ha pogut, ell s'ho ha pres com una crítica; sembla que està molt susceptible darrerament.

Alexandra sabia que Sukie se n'anava al llit amb Ed, i potser Jane s'hi havia ficat en el passat. Hi havia una qualitat que tenien les veus dels homes quan te n'havies anat al llit amb ells, encara que en fes anys: apareixia el gra, com el de la fusta sense pintar deixada a sol i serena. L'aura d'Ed –Alexandra no podia parar de veure aures, anava amb les rampes menstruals– emanava unes malaltisses ones de color *chartreuse* d'angoixa i narcisisme que li sorgien dels cabells, els quals duia pentinats per apartar-los d'una ratlla inflexible i que d'alguna manera no tenien color sense ésser grisos. Jane encara lluitava per contenir les llàgrimes i en la situació incòmoda Alexandra havia esdevingut la presentadora, la patrocinadora d'aquest foraster estrany.

–Reverend Parsley...

–Au, va, Alexandra. Som amics. Em dic Ed, si us plau!

Sukie devia haver parlat d'Alexandra mentre era al llit amb ell, i ell percebia aquesta familiaritat. Arreu on vas la gent et coneix millor del que els coneixes a ells; hi ha tot aquest espionatge humà. Alexandra no aconseguia dir «Ed», de tan repulsiva com li resultava la seva aura de condemnació.

–...li presento el senyor Van Horne, que acaba d'instal·lar-se a la casa Lenox, com probablement ha sentit.

–Doncs sí que ho he sentit, i és una sorpresa deliciosa tenir-lo aquí, senyor. Ningú havia dit que fos un melòman.

–D’una manera mig ruca es podria dir així. És un plaer, reverend.

Encaixaren, i el sacerdot féu una ganyota de dolor.

–No res de *reverend*, si us plau. Tothom, amic o enemic, em diu Ed.

–Ed, és un edifici collonut el que teniu aquí. Us deu costar una picossada en assegurances contra incendis.

–El Senyor és la nostra garantia –bromejà Ed Parsley, i la seva aura malaltissa va eixamplar-se de plaer amb aquesta blasfèmia—. Per a ser seriosos, no es pot reconstruir aquesta mena de planta, i els membres més vells es queixen de totes les escales. Hem tingut gent que ha plegat del cor perquè no poden pujar fins a l’altell. A més, des del meu punt de vista, un edifici opulent com aquest, amb totes les seves associacions tradicionals, destorba el missatge que els unitaris-universalistes de l’actualitat intenten portar. El que m’agradaria veure és obrir una església en un local comercial allà al carrer Dock; és allà on el jovent es reuneix, és allà on el negoci i el comerç fan la seva feina bruta.

–Què té de bruta?

–Ho sento, no he entès el teu nom.

–Darryl.

–Darryl, ja veig que t’agrada aixecar la camisa a la gent. Ets un home sofisticat i saps tan bé com jo que la connexió entre les atrocitats actuals al sud-est asiàtic i la nova oficina amb accés per a cotxes que té l’Old Stone Bank al costat del supermercat Bay és directa i immediata; no cal que m’estengui en el tema.

–Tens raó, company, no cal –digué Van Horne.

–Quan Mamones parla, l’oncle Sam salta.

–Amén –féu Van Horne.

Que bonic que era, pensà Alexandra, quan els homes parlaven entre ells. Tota aquella agressió: el xoc de les pitreres de les camises. Escoltant la conversa, se sentí entusiasmada com la vegada quan en una passejada pels boscos de la cala va trobar-se marques al camí sorrenc d’un remolí d’urpes, i una ploma o dues, que implicaven una trobada assassina. Ed Parsley havia classificat Van Horne com

a banquer, un aplicador del Sistema, i lluitava contra el rebuig en la mirada de l'home més corpulent com un liberal cridaner i inútil, l'irresponsable agent d'un Déu inexistent. Ed volia ser l'agent d'un altre Sistema, igualment ferotge i remot. Com per a turmentar-se, Ed duia coll de clergue, en el qual el seu coll semblava alhora infantil i raquític. Per a la seva congregació un collar com aquell era bastant inusual per a ser, en la seva manera, una protesta.

–He sentit –deia ara, la veu rocallosa en la seva sonoritat insinuant– que critiques la interpretació al violoncel de la Jane?

–Només l'arqueig –va respondre Van Horne, tot d'una un caos tímida, la mandíbula que li relliscava i bavejava–. He dit que la resta era fabulós, només que l'arqueig semblava que anava a batzegades. Hòstia, ja cal que vigilis què dius aquí, trepitges els ulls de poll de tothom. He esmentat a la pobra Alexandra aquí present que el meu contractista no és massa espavilat i resulta que és el seu millor amic.

–No és el millor amic, tan sols és un amic –se sentí obligada a intervenir ella.

Aquell home, veia Alexandra fins i tot entre les confusions d'aquesta trobada, tenia el brutal do de fer sortir una dona, de fer-li dir més del que havia volgut. Aquí acabava d'ofendre Jane i ella se'l mirava amb la fascinació muda i humida d'un gos apallissat.

–El Beethoven ha estat especialment esplèndid, no hi estàs d'acord?

Parsley encara anava al darrere de Van Horne, per extreure-li alguna concessió, el principi d'un pacte, una base sobre la qual poguessin trobar-se la propera vegada.

–Beethoven –va respondre l'home corpulent amb autoritat avorrida– va vendre's l'ànima per escriure aquells darrers quartets; estava sord com una tàpia. Tots aquells tipus del segle dinou es van vendre l'ànima. Liszt. Paganini. El que feien no era humà.

Jane va recuperar la veu.

–Vaig assajar fins que em sortia sang dels dits –va dir, mirant directament els llavis de Van Horne, que s'acabava de fregar amb la màniga–. Totes aquelles semicorxeres en el segon *andante*.

—Continua assajant, Jane, nena. Són cinc sisenes parts memòria muscular, com saps. Quan la memòria del múscul pren el control, el cor pot començar a cantar la seva cançó. Fins aleshores, estàs encallada. Tan sols fas els moviments. Escolta, per què no véns a casa meva alguna vegada i remenem una mica del material per a piano i violoncel del vell Ludwig? Aquella Sonata en La és una delícia absoluta, si no t'agafa pànic en el *legato*. O aquell Mi Menor de Brahms: *fabuloso. Quel schmaltz!* Em sembla que encara ho tinc en aquests vells dits.

Va retorçar-los, els dits, davant de les cares de tots. Les mans de Van Horne eren de pell esgarrifosament blanca sota el pèl, com guants quirúrgics tibants.

Ed Parsley solucionà la seva incomoditat tombant-se cap a Alexandra i dient en conspiració malaltissa:

—Sembla que el teu amic sap de què parla.

—No em miri, jo acabo de conèixer aquest senyor —va dir Alexandra.

—Era un nen prodigi —els explicà Jane Smart, que per algun motiu s'havia enfadat i estava a la defensiva.

Laura de Jane, normalment un malva força apagat, havia estat traspasada per un torrent de franges morades, que indicaven excitació, tot i que no quedava clar per quin home. Tot el saló, per als ulls d'Alexandra, estava ennuvolat per aures mesclades que bategaven, marejadores com fum de cigarreta. Li rodava el cap, estava desencisada; desitjava ser a casa amb el *Carbó* i el forn que crepitava suaument i la plasticitat humida, freda i expectant del fang als sacs de lona duts des de Coventry. Va tancar els ulls i desitjà que aquest nexa en concret al voltant d'ella —d'excitació, desgrat, inseguretats radical i una voluntat sinistra de dominar que emanava no només d'aquest desconegut fosc— es dissolgués.

Diverses parroquianes d'edat s'obrien pas per a la seva ració de l'atenció del reverend Parsley, i ell va tombar-se per afalagar-les. Els cabells blancs de les dones estaven tocats a les coves dels rínxols de les permanents amb els ors i blaus més tendres. Raymond Neff, que suava profusament i brillava amb el triomf del concert, va acos-

tar-se'ls i, suportant en la sordesa de la celebritat els compliments simultanis de totes, s'endugué Jane alegrement, la seva amant i camarada en la batalla musical. També ella havia quedat glaçada, espatlles i coll, per l'esforç de l'actuació. Alexandra va adonar-se'n i se sentí commoguda. Què veia Jane en Raymond Neff? I posats a fer, què veia Sukie en Ed Parsley?

Les olors dels dos homes, quan eren a tocar, havien estat rànies per als narius d'Alexandra, mentre que la pell de Joe Marino tenia una certa agror dolça, com l'aroma de llet agra que s'alça de la closca d'un nadó quan poses la galta contra la seva tebior ossosa i coberta de borriçol. Tot d'una tornava a estar sola amb Van Horne, i temé que hauria de suportar de nou el pes incipient i implorant de la conversa; però Sukie, que no tenia por de res, tota vermellosa i enèrgica i llampant en el seu paper periodístic, s'esmunyí entre la multitud i realitzà una entrevista.

—Què el porta a aquest concert, senyor Van Horne? —va preguntar, després que Alexandra hagué fet les presentacions tímidament.

—El meu televisor està espatllat —fou la seva resposta malcarada.

Alexandra va veure que preferia fer ell les aproximacions, però no hi havia manera de dir que no a Sukie en el seu paper interrogador, la petita cara protuberant de mona lluent com una moneda nova.

—Semblava el moment de marxar de Gotham —va respondre—. Massa atracaments, els lloguers pel cel. El preu aquí dalt semblava correcte. Això sortirà en algun diari?

Sukie es llepà els llavis i admeté:

—Potser ho esmentaré en una columna que escric per a *La Paraula*, titulada «Ulls i orelles d'Eastwick».

—Hòstia, no ho facis pas —va dir l'home corpulent, amb l'americana ampla de pota de gall—. He vingut aquí perquè es refredi la publicitat.

—I quina mena de publicitat rebia, si ho puc preguntar?

—Si t'ho digués, hi hauria més publicitat, oi?

—Podria ser.

Alexandra es meravellava de la seva amiga, tan alegrement atrevida. L'aura descarada i ocre de Sukie se li mesclava amb la lluïssor dels cabells. Va preguntar, quan Van Horne feia intenció com de tombar-se:

–La gent diu que vostè és inventor. Quina mena de coses inventa?

–Preciosa, encara que m'hi estigués tota la nit per explicar-li-ho, no ho entendria. Va de productes químics sobretot.

–Provi-ho –insistí Sukie–. A veure si ho entenc.

–Posi-ho en el seu «Ulls i orelles» i tant se valdria que escrivís una circular a la meva competència.

–Ningú que no visqui a Eastwick llegeix *La Paraula*, li ho prometo. Fins i tot a Eastwick no la llegeix ningú, només miren els anuncis buscant el seu nom.

–Escolti, senyoreta...

–Rougemont. Senyora. Vaig estar casada.

–I ell què era? Un canadenc francès?

–En Monty sempre deia que els seus avantpassats eren suïssos. Es comportava com un suís. Oi que són els suïssos els que tenen el cap quadrat?

–Ni idea. Em pensava que eren els manxurians. Tenen cranis com blocs de ciment, per això en Genguis Khan els podia apilar tan bé.

–Té la sensació que ens hem apartat molt del tema?

–Sobre les invencions, escolti, no puc parlar. És que m'observen.

–Que emocionant! Per a tots nosaltres –va dir Sukie, i deixà que el somriure li apugés el llavi superior, arrugat deliciosament, fins tan enlaire que el nas se li va arrufar i aparegué una franja de geniva sana–. I si només és per als meus ulls i les meves orelles? I la Lexa. Oi que és preciosa?

Van Horne va tombar el cap tot encarcerat com si volgués comprovar-ho; Alexandra es veié a si mateixa a través dels ulls de l'home injectats en sang i parpellejant, com si fos l'extrem d'un telescopi invertit, una figura espaordidorament petita, esclatxa aquí

i allà i amb blens de cabells grisos. Van Horne va decidir respondre la pregunta anterior de Sukie:

—Darrerament he estat treballant força amb capes protectores: un acabat per al terra que no es pot ratllar ni amb un ganivet de carn després que s'endureix, una capa que es pot ruixar sobre l'acer roent mentre es refreda de tal manera que s'uneixi a les molècules de carboni; el teu cotxe tindrà fatiga del metall abans que el rovell s'hi agafi. Polímers sintètics: aquest és el nom del nou món, precioses, i tot just comença a córrer. La baquelita es va inventar cap al 1907, la goma sintètica el 1910, el niló cap al 1930. Val més que comproveu aquestes dates si en feu servir. La qüestió és que aquest segle tot just és en la infantesa; els polímers sintètics seran amb nosaltres fins a l'any un milió o fins que ens fem petar, el que passi més aviat, i la bellesa d'això és que es poden conrear les matèries primeres, i quan se t'acaba la terra les pots conrear a l'oceà. Enretira't, Mare Natura, t'hem vençut. I també treballo en la Gran Interfície.

—I quina interfície és aquesta?

A Sukie no li feia vergonya preguntar. Alexandra s'hauria limitat a assentir com si ho sabés; encara havia d'aprendre molt sobre com superar l'aculturat retraïment femení.

—La interfície entre l'energia solar i l'energia elèctrica —va explicar Van Horne a Sukie—. Per força ha d'haver-n'hi una, i un cop trobem la combinació podràs fer funcionar qualsevol electrodomèstic de casa directament de la teulada i te'n sobrarà prou per a recarregar el cotxe elèctric durant la nit. Neta, abundant i gratis. S'acosta, nenes, s'acosta!

—Aquells plafons són molt lletjos —va dir Sukie—. Hi ha un *hippie* a la ciutat que s'ha arreglat un garatge vell per poder escalfar-se l'aigua, i no sé per què, perquè no es banya mai.

—Jo no parlo d'acumuladors —digué Van Horne—. Això és com el model T. —Va mirar al seu voltant, el cap li girà com un barril, rodolant sobre la vora.— Parlo d'una pintura!

—Una pintura? —va dir Alexandra, amb la sensació que havia de contribuir.

Com a mínim aquest home li donava alguna cosa nova per a pensar, més enllà de la salsa de tomàquet.

–Una pintura –va assegurar-li solemnement–. Una senzilla pintura que posaràs amb una brotxa i que converteix tota l'epidermis de la teva preciosa casa en una enorme cèl·lula de baix voltatge.

–Només hi ha una paraula per a això –va comentar Sukie.

–Sí? I quina és?

–Electritzant.

Van Horne féu veure que estava ofès.

–Merda, si arribo a saber que aquesta és la mena de bajanada de flirteig que t'agrada dir no hauria perdut el temps buidant el pap. Jugues a tennis?

Sukie va redreçar-se i es féu una mica més alta. Alexandra experimentà un desig d'acaronar aquella extensió plana des de sota els pits de l'altra dona fins a la cintura, de la manera com una desitja allargar la mà i acaronar la panxa que un gat de potes enlaire allargassa en estirar-se, els dits de les potes del darrere tremolant en aquest moment d'èxtasi muscular. Sukie estava tan ben feta.

–Una mica –va respondre, i la llengua li aparegué entre el somriure i se li adherí un instant al llavi superior.

–Has de venir d'aquí a un parell de setmanes. M'hi estic instal·lant una pista.

Alexandra interrompé.

–No pots omplir maresmes –va dir.

Aquest foraster corpulent va eixugar-se els llavis i la ullà repul·sivament.

–Un cop estiguin plenes –va dir amb aquella veu mal sincronitzada, lleugerament arrossegada–, ja no seran maresmes.

–Als martinets blancs els agrada niar-hi, als oms morts del darrere.

–T-E-R-R-I-B-L-E –digué Van Horne–. Terrible.

[...]